

ΕΞ. ΕΠΕΙΓΟΝ**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ****ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ****Αθήνα, 8 Σεπτεμβρίου 2011****ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΩΝ****ΚΑΙ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ****ΠΟΛ: 1192****ΓΕΝ. Δ/ΝΣΗ ΦΟΡΟΛ. ΕΛΕΓΧΩΝ****Δ/ΝΣΗ ΕΛΕΓΧΟΥ****ΠΡΟΣ: ΩΣ Π.Δ.****ΤΜΗΜΑΤΑ : Α΄, Β΄, Γ΄****Ταχ. Δ/νση : Κ. Σερβίας 10****Ταχ. Κωδ.: 101 84 ΑΘΗΝΑ****Τηλέφωνο: 210-3375206, 207****FAX: 210-3375416**

ΘΕΜΑ: «Κοινοποίηση ορισμένων διατάξεων του ν. 3900/2010 που αναφέρονται σε τροποποιήσεις του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας και λοιπά θέματα καθώς και παροχή οδηγιών σχετικά με την εφαρμογή τους»

Σε συνέχεια της ΠΟΛ. 1194/23.12.2010 με την οποία κοινοποιήθηκαν οι διατάξεις του ν. 3900/2010 «Εξορθολογισμός διαδικασιών και επιτάχυνση της διοικητικής δίκης και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 213 Α΄/17.12.2010), παραθέτουμε τις ακόλουθες διευκρινήσεις και επισημάνσεις για ορισμένες μεταβολές που επήλθαν με το νόμο αυτό αλλά και με τους μεταγενέστερους νόμους 3943/2011 (ΦΕΚ 66Α΄/31.3.2011) και 3994/2011 (ΦΕΚ 165Α΄/25.7.2011) οι οποίες άπτονται ζητημάτων που σχετίζονται με αρμοδιότητες των φορολογικών υπηρεσιών. Συγκεκριμένα, με τα ακόλουθα άρθρα επήλθαν οι αντίστοιχες κατ' άρθρο μεταβολές:

1. Άρθρο 1

Με τις διατάξεις του άρθρου 1 του νόμου αυτού ορίζεται ότι οποιοδήποτε ένδικο βοήθημα ή μέσο (προσφυγή, έφεση κλπ.) ενώπιον οποιουδήποτε διοικητικού δικαστηρίου μπορεί να εισαχθεί, ύστερα από αίτημα ενός των διαδίκων, άρα και της φορολογικής αρχής, στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όταν με αυτό τίθεται ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος που έχει συνέπειες για ευρύτερο κύκλο προσώπων. Σημειώνεται πάντως ότι τα ανωτέρω θα πρέπει να εφαρμόζονται σε όλως

εξαιρετικές περιπτώσεις, όπου όντως δεν υφίσταται σχετική νομολογία.

2. Άρθρο 13 (Καθ' ύλην αρμοδιότητα διοικητικών δικαστηρίων – άρθ. 6 Κ.Δ.Δ.)

Αντικαταστάθηκαν οι παράγραφοι 2 και 3 του άρθρου 6 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, ΦΕΚ 97 Α'), καταργήθηκε η παράγραφος 4 αυτού, προστέθηκε νέο εδάφιο στην παράγραφο 6 αυτού και καθορίσθηκε η έκταση ισχύος των διατάξεων αυτών.

Αναλυτικά, με τις διατάξεις της παραγράφου 2 επαναπροσδιορίζεται η καθ' ύλην αρμοδιότητα των διοικητικών δικαστηρίων και ορίζεται ότι:

- για την εκδίκαση των φορολογικών διαφορών των οποίων το ποσό του κυρίου φόρου, τέλους ή προστίμου κατά περίπτωση είναι μεγαλύτερο από εκατόν πενήντα χιλιάδες ευρώ, αρμόδιο είναι πλέον **μόνο** το διοικητικό εφετείο, το οποίο εκδικάζει σε πρώτο και τελευταίο βαθμό. Κατά τα λοιπά, για ποσό μέχρι είκοσι χιλιάδες ευρώ αρμόδιο είναι το μονομελές διοικητικό πρωτοδικείο και για ποσό που υπερβαίνει τις είκοσι χιλιάδες ευρώ και είναι μέχρι εκατόν πενήντα χιλιάδες ευρώ, αρμόδιο είναι το Τριμελές διοικητικό πρωτοδικείο.

- εξαιρετικά, για τις διαφορές που προκύπτουν από την εφαρμογή του άρθρου 13 του ν. 2523/1997 και αφορούν την αναστολή λειτουργίας επαγγελματικών εγκαταστάσεων και την αφαίρεση πινακίδων και αδειών κυκλοφορίας μεταφορικών μέσων λόγω φορολογικών παραβάσεων και του άρθρου 14 του ίδιου νόμου και αφορούν τη λήψη μέτρων προς διασφάλιση των συμφερόντων του Δημοσίου σε περίπτωση φοροδιαφυγής, η εκδίκασή τους ανήκει αποκλειστικά στον πρόεδρο πρωτοδικών του διοικητικού πρωτοδικείου και δεν προβλέπεται πλέον δυνατότητα άσκησης έφεσης εκ μέρους των διαδίκων (βλ. και άρθρο 51 ν. 3900/10).

Τα παραπάνω καταλαμβάνουν και τις εκκρεμείς κατά την 1/1/2011 υποθέσεις.

Περαιτέρω, με την παράγραφο 3 ορίζεται ότι, εφόσον η κατά τα ανωτέρω χρηματική διαφορά αφορά σε περισσότερα ποσά που καταλογίστηκαν με την ίδια πράξη, για τον καθορισμό της αρμοδιότητας λαμβάνεται υπόψη το μεγαλύτερο από αυτά, το δε αρμόδιο δικαστήριο εκδικάζει και τις λοιπές συναφείς πράξεις.

Ήδη με τις διατάξεις της παραγράφου 5 του άρθρου 47 του νόμου 3943/31.3.2011 (ΦΕΚ 66 Α') στο τέλος της παραγράφου 3 του άρθρου 6 του Κ.Δ.Δ. προστέθηκε νέο τρίτο εδάφιο, με το οποίο ορίζεται ότι, εφόσον στο πλαίσιο του ίδιου φορολογικού ελέγχου (προσωρινού ή τακτικού) έχουν εκδοθεί, για την ίδια χρήση, μία ή περισσότερες πράξεις που καταλογίζουν διάφορα χρηματικά ποσά, τότε το

Διοικητικό Εφετείο καθίσταται αρμόδιο για όλες τις εκδοθείσες πράξεις όλων εν γένει των φορολογικών αντικειμένων, ανεξάρτητα από το ύψος του καταλογισθέντος ποσού για καθένα από αυτά, με την προϋπόθεση ότι οι εκδοθείσες πράξεις αφορούν στον ίδιο υπόχρεο και ότι το Διοικητικό Εφετείο έχει υλική αρμοδιότητα έστω για μία από αυτές.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ: Κατά του υποχρέου Α εκδίδονται:

- α) Απόφαση Επιβολής Προστίμου ύψους τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ
- β) Πράξη προσδιορισμού Φ.Π.Α. ύψους (κύριου φόρου) σαράντα χιλιάδων (40.000) ευρώ
- γ) Φύλλο ελέγχου φόρου Εισοδήματος ύψους (κύριου φόρου) εκατόν πενήντα πέντε χιλιάδων (155.000) ευρώ

Στην περίπτωση αυτή καθ' ύλην αρμόδιο για ΟΛΕΣ τις προσφυγές που ασκούνται από τον Α είναι το Διοικητικό Εφετείο.

Η διάταξη αυτή καταλαμβάνει και τις εκκρεμείς κατά την 31/3/2011 υποθέσεις.

Ενόψει των παραπάνω, επισημαίνεται ότι, στην περίπτωση που οι προσφεύγοντες δεν έχουν απευθύνει όλες τις προσφυγές τους στο Διοικητικό Εφετείο, τότε θα πρέπει απαραίτητα να γίνεται ρητή μνεία στην έκθεση απόψεων που αποστέλλεται στο Διοικητικό Πρωτοδικείο, περί του ότι έχει εκδοθεί και άλλη πράξη, εις βάρος της οποίας εκκρεμεί προσφυγή του ίδιου υποχρέου στο Διοικητικό Εφετείο, προκειμένου να παραπεμφθεί η υπόθεση στο Διοικητικό Εφετείο (καθόσον είναι πολύ πιθανό το Διοικητικό Πρωτοδικείο να μην έχει λάβει γνώση σχετικά με την εκκρεμή προσφυγή στο Διοικητικό Εφετείο).

3. Άρθρο 15 (Δικολογική ικανότητα διενέργειας διαδικαστικών πράξεων – άρθ. 27 Κ.Δ.Δ.)

Προστέθηκε νέα παράγραφος 4 στο άρθρο 27 του Κ.Δ.Δ. (η οποία ωστόσο δεν καταλαμβάνει τις υποθέσεις που εκκρεμούσαν κατά την 1/1/2011), με την οποία ορίζεται ότι στις δίκες με αντικείμενο φορολογικής διαφοράς (κύριου φόρου) ποσό μεγαλύτερο των εκατόν πενήντα χιλιάδων ευρώ παρίσταται υποχρεωτικά ως εκπρόσωπος του Δημοσίου δικαστικός πληρεξούσιος (μέλος του ΝΣΚ). Επισημαίνεται ότι, κατά τη διαβίβαση του σχετικού διοικητικού φακέλου στο αρμόδιο Γραφείο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, θα συμπεριλαμβάνεται σε αυτόν και

η σχετική έκθεση απόψεων εκ μέρους της φορολογικής αρχής.

4. Άρθρο 16 (Δικαστικοί πληρεξούσιοι του Δημοσίου και των άλλων ΝΠΔΔ -- άρθ. 29 Κ.Δ.Δ.)

Αντικαταστάθηκε το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 29 του Κ.Δ.Δ., προκειμένου να εναρμονισθεί η διάταξη αυτή με τις παραγράφους 3 και 4 του άρθρου 27 του Κώδικα αυτού.

Επισημαίνεται ότι, με την διάταξη αυτή, με την οποία ορίζεται ότι οι προϊστάμενοι των φορολογικών υπηρεσιών μπορούν να ορίζουν υπαλλήλους των υπηρεσιών τους ως δικαστικούς πληρεξούσιους σε δίκες με αντικείμενο φορολογικής διαφοράς (κύριου φόρου) ποσό μέχρι εκατόν πενήντα χιλιάδων ευρώ, τίθεται ο **κανόνας** περί εκπροσώπησης του Δημοσίου, προκειμένου δε οι φορολογικές αρχές να αφίστανται από αυτόν, θα πρέπει να συντρέχουν εξαιρετικές συνθήκες (η προς εκδίκαση υπόθεση να αφορά σε ζήτημα ευρύτερου ενδιαφέροντος, να τίθεται με αυτήν ενδεχόμενο αντισυνταγματικότητας συγκεκριμένης διατάξεως ή άλλο μείζον νομικό ζήτημα κλπ.).

5. Άρθρο 22 (Δικαίωμα άσκησης έφεσης – άρθ. 93 Κ.Δ.Δ.)

Προστέθηκε νέα παράγραφος 3 στο άρθρο 93 του Κ.Δ.Δ., σύμφωνα με την οποία επί φορολογικών διαφορών με αντικείμενο χρηματικό, τίθεται ως προϋπόθεση για το παραδεκτό της έφεσης, η καταβολή έως την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης, ποσοστού 50% του οφειλόμενου ποσού κύριου φόρου ή προστίμου, όπως αυτό έχει οριστεί πρωτοδίκως, εκτός αν έχει ανασταλεί η εκτέλεση της πρωτόδικης απόφασης (δηλαδή αν έχει κριθεί με την απόφαση επί της αιτήσεως αναστολής ότι η έφεση είναι προδήλως βάσιμη).

Διευκρινίζεται ότι το καταβλητέο ποσό υπολογίζεται από την αρμόδια φορολογική αρχή, η οποία, μετά από αίτηση του φορολογούμενου, συντάσσει ατελώς ειδικό σημείωμα, επί του οποίου αναφέρεται και η καταβολή του ποσού αυτού.

6. Άρθρο 27 (Άσκηση ένδικων βοηθημάτων και μέσων – άρθ. 126 Κ.Δ.Δ.)

Αντικαταστάθηκε η παράγραφος 1 του άρθρου 126 του Κ.Δ.Δ. Συγκεκριμένα ορίζεται ότι, επί φορολογικών διαφορών, το δικόγραφο της προσφυγής, μαζί με τρία αντίγραφα, κατατίθεται πλέον **μόνο** στη γραμματεία της κύριας έδρας του δικαστηρίου, στο οποίο απευθύνεται. Στη συνέχεια, απαιτείται, με επιμέλεια του

διαδίκου και επί ποινή απαραδέκτου της άσκησής της, η επίδοση επικυρωμένου αντιγράφου του δικογράφου της προσφυγής στη φορολογική αρχή που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη ή που, παρά το νόμο, παρέλειψε την έκδοσή της, μέσα σε είκοσι (20) ημέρες από τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση της προσφυγής, η οποία πιθανόν να έχει παραταθεί από διάφορους νόμιμους λόγους (π.χ. αναστολή λόγω του μηνός Αυγούστου, αργία της τελευταίας ημέρας, υποβολή ιδιαίτερης αίτησης συμβιβασμού, θάνατος του υπόχρεου κλπ.).

Πάντως, εφόσον δεν τηρηθούν οι πιο πάνω διαδικασίες και προθεσμίες, τότε η φορολογική αρχή προβαίνει στην άμεση βεβαίωση του 100% του συνολικά οφειλόμενου ποσού. Επισημαίνεται ότι, η παράλειψη της εμπρόθεσμης επίδοσης αντιγράφου του δικογράφου της προσφυγής στην οικεία φορολογική αρχή εντός της ως άνω προθεσμίας θα πρέπει να αναφέρεται στην αναλυτική έκθεση των απόψεων της υπηρεσίας επί της προσφυγής που συνοδεύει τον προβλεπόμενο από τα άρθρα 129 και 149 διοικητικό φάκελο, ο οποίος σε κάθε περίπτωση διαβιβάζεται, χωρίς καθυστέρηση, στο δικαστήριο στο οποίο απευθύνεται. Σημειώνεται ότι, σε περιπτώσεις που εκ παραδρομής έχει βεβαιωθεί από τη φορολογική αρχή το 100% του συνολικά οφειλόμενου ποσού πριν την εκπνοή της οριζόμενης προθεσμίας, θα πρέπει να ακολουθήσει οίκοθεν ακύρωση της βεβαίωσης, καθόσον πραγματοποιήθηκε πριν από τη λήξη της προθεσμίας κατάθεσης ή επίδοσης της προσφυγής, εφαρμογή δε ως προς τις διαδικασίες βεβαίωσης έχουν οι διατάξεις της παραγράφου 6 του άρθρου 74 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος και της παραγράφου 2 του άρθρου 53 του Κώδικα Φ.Π.Α. ανάλογα με την περίπτωση.

Τέλος, επισημαίνεται ότι, στις περιπτώσεις που με το δικόγραφο της προσφυγής υποβάλλεται και πρόταση για διοικητική επίλυση της διαφοράς, απαιτείται κοινοποίηση κλήσης στο φορολογούμενο, με μνεία συγκεκριμένης ημερομηνίας και ώρας προσέλευσης αυτού στη φορολογική αρχή για συμβιβασμό, συντασσομένης σχετικής έκθεσης επίδοσης. Σε περίπτωση μη εμφάνισης του φορολογούμενου στην ορισθείσα ημερομηνία και ώρα, θα πρέπει να συντάσσεται πράξη ματαίωσης του συμβιβασμού, αφού πρώτα ελεγχθεί με κάθε αυστηρότητα η νομιμότητα της επίδοσης αυτής, προκειμένου να αποφευχθεί ο κίνδυνος δικαστικών ακυροτήτων και εφόσον η επίδοση ήταν ελαττωματική θα πρέπει αυτή να **επαναλαμβάνεται**, αφού οριστεί νέα ημερομηνία και ώρα.

7. Άρθρο 29 (Υποχρεώσεις της Διοίκησης – άρθ.129 Κ.Δ.Δ.)

Αντικαθίσταται το άρθρο 129 του Κ.Δ.Δ. Με τις νέες διατάξεις, διευρύνεται το χρονικό περιθώριο αποστολής του διοικητικού φακέλου στο δικαστήριο (κατά τις διατάξεις του άρθρου 149 του ν.2717/1999) από είκοσι σε δεκαπέντε ημέρες πριν από τη δικάσιμο (και σε οκτώ ημέρες σε περίπτωση σύντμησης σε δεκαπέντε ημέρες της προθεσμίας κλήσης των διαδίκων). Περαιτέρω, προβλέπεται πλέον, πέραν του προβλεπόμενου σχετικού **πειθαρχικού** αδικήματος και δυνατότητα επιβολής προστίμου (από εκατό έως πεντακόσια ευρώ) σωρευτικά σε βάρος του υπεύθυνου υπαλλήλου και του προϊσταμένου της αρμόδιας φορολογικής υπηρεσίας για την αδικαιολόγητα εκπρόθεσμη διαβίβαση ή μη διαβίβαση του φακέλου αυτού.

Επισημαίνεται ότι, συγχρόνως με την κατά τα ανωτέρω αποστολή του διοικητικού φακέλου στο δικαστήριο, αντίγραφο του ίδιου φακέλου θα πρέπει να αποστέλλεται στον αρμόδιο δικαστικό αντιπρόσωπο, στις περιπτώσεις που είναι υποχρεωτική ή κρίνεται υποχρεωτική η παρουσία του στο δικαστήριο (βλέπε και 3).

8. Άρθρο 30 (Περιπτώσεις κατάργησης της δίκης – άρθ.142 Κ.Δ.Δ.)

Προστέθηκε νέα περίπτωση δ' στην παράγραφο 1 του άρθρου 142 του Κ.Δ.Δ. με την οποία ορίζεται ότι η δίκη καταργείται αν, πριν το πέρας της τελευταίας συζήτησης, μεταξύ των άλλων, επιτευχθεί διοικητική επίλυση της διαφοράς. Επομένως, στις περιπτώσεις που με το δικόγραφο της εκκρεμούσας στο δικαστήριο προσφυγής έχει υποβληθεί και πρόταση για διοικητική επίλυση της διαφοράς, η οποία εν τέλει επέρχεται, θα πρέπει να ενημερώνεται **άμεσα** εγγράφως το οικείο δικαστήριο με διαβίβαση και αντιγράφου του σχετικού πρακτικού.

9. Άρθρο 37 (Προσθήκη νέου άρθρου 205 Α)

Μετά το άρθρο 205 του Κ.Δ.Δ. (Απόφαση αναστολής εκτέλεσης) προστίθεται νέο άρθρο 205 Α με το οποίο ορίζεται ότι, στις περιπτώσεις που η άσκηση προσφυγής αναστέλλει μερικώς ή στο σύνολό της την εκτέλεση της προσβαλλόμενης πράξης, το δικαστήριο μπορεί, ύστερα από αίτηση της αρχής που εξέδωσε την πράξη ή του οργάνου που ορίζεται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, να διατάξει την εκτέλεση της πράξης ακόμη και στο σύνολό της, εφόσον: α) η προσφυγή που έχει ασκήσει ο διοικούμενος είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη ή β) εφόσον η εκ του νόμου αναστολή θα καταστήσει στη συγκεκριμένη περίπτωση εξαιρετικά δυσχερή την εκτέλεση της πράξης στο μέλλον και υπό την προϋπόθεση ότι δεν επέρχεται ανεπανόρθωτη βλάβη στο διοικούμενο

από την εκτέλεση της πράξης στο σύνολό της (σημειώνεται ότι η συγκεκριμένη διάταξη κρίθηκε σύμφωνη προς το Σύνταγμα με την πρόσφατη απόφαση της Επιτροπής Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας υπ' αριθ. 496/2011).

Κατά συνέπεια, η φορολογική αρχή μπορεί να αιτηθεί από το δικαστήριο την ολική εκτέλεση της εν λόγω πράξης, εφόσον η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη (π.χ. εκπρόθεσμη άσκηση, έλλειψη εννόμου συμφέροντος κλπ.) ή αβάσιμη ή θεωρείται βάσιμα ότι στην περίπτωση απόρριψης της προσφυγής θα είναι δυσχερής η εκτέλεση της πράξης, προς διασφάλιση του δημοσίου συμφέροντος (π.χ. ο υπόχρεος θα καταστεί αφερέγγυος).

Τέλος, με την παράγραφο 2 του νέου άρθρου 205Α διευκρινίζεται ότι η παραπάνω αίτηση της αρχής διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 201 Κ.Δ.Δ. ως προς την αρμοδιότητα, 203 ως προς την προδικασία και 204 ως προς την κύρια διαδικασία.

10. Άρθρο 38 (Προσθήκη νέου άρθρου 209 Α)

Μετά το άρθρο 209 του Κ.Δ.Δ. (Προδικασία-Κύρια διαδικασία-Απόφαση) προστίθεται νέο άρθρο 209 Α με το οποίο ορίζεται ότι αναστολή εκτέλεσης της δικαστικής απόφασης επιτρέπεται μόνον υπό την προϋπόθεση ότι το ένδικο μέσο κρίνεται ως προδήλως βάσιμο. Κατά συνέπεια, σε περίπτωση που εκδοθεί από το πρωτοδικείο απόφαση με την οποία γίνεται δεκτή η προσφυγή του φορολογούμενου και η οποία εκ του νόμου είναι εκτελεστή, η φορολογική αρχή μπορεί, συγχρόνως με την άσκηση έφεσης, να αιτηθεί από το δικαστήριο την αναστολή εκτέλεσης της πρωτόδικης απόφασης, ιδίως σε περιπτώσεις καταβληθέντων ποσών, προκειμένου να αποτραπεί η επιστροφή τους, εφόσον η έφεση κρίνεται ως προδήλως βάσιμη.

11. Άρθρο 45 (Παράβολα – άρθ. 277 Κ.Δ.Δ.)

Αντικαταστάθηκαν οι παράγραφοι 2, 3 και 4 του άρθρου 277 του Κ.Δ.Δ. και ρυθμίστηκαν θέματα αναφορικά με την έκταση ισχύος των διατάξεων αυτών. Έτσι, με τις νέες διατάξεις:

- αναπροσαρμόζεται το ύψος του παραβόλου κατά περίπτωση
- εφαρμόζεται αναλογικό παράβολο δύο τοις εκατό (2%) του αντικειμένου της διαφοράς και για την άσκηση προσφυγής επί χρηματικών φορολογικών διαφορών και τίθεται ανώτατο όριο σε αυτό το ποσό των δέκα χιλιάδων (10.000) ευρώ. Στις περιπτώσεις που το παράβολο υπερβαίνει το ποσό των τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ, καταβάλλεται αυτό το ποσό, το δε τυχόν οφειλόμενο ποσό μέχρι του ποσού

των δέκα χιλιάδων (10.000) ευρώ καταλογίζεται με την οριστική απόφαση του δικαστηρίου

- ορίζεται υποχρέωση καταβολής του 1/3 του ποσού του κατά τα ανωτέρω υπολογιζόμενου καταβλητέου παραβόλου κατά την **κατάθεση** της προσφυγής, έφεσης κλπ., του δε υπολοίπου 2/3 αυτού έως την **πρώτη συζήτηση** της υπόθεσης, επί ποινή απόρριψης αυτής ως απαράδεκτης. Προς το σκοπό αυτό, ο φορολογούμενος πλέον οφείλει να υποβάλει αίτηση προς την αρμόδια Δ.Ο.Υ. προκειμένου να υπολογισθεί από αυτή κατά τα ανωτέρω το σχετικό παράβολο, με τη σύνταξη και χορήγηση σε αυτόν ειδικού σημειώματος.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ: Ο Α ασκεί προσφυγή κατά απόφασης επιβολής προστίμου ύψους 200.000 ευρώ. Το καταβλητέο παράβολο ανέρχεται σε 4.000 ευρώ (200.000x2%). Από αυτό, το ποσό των 1.000 ευρώ θα καταβληθεί κατά την κατάθεση της προσφυγής, το ποσό των 2.000 ευρώ μέχρι την πρώτη συζήτηση αυτής και το υπόλοιπο ποσό των 1.000 ευρώ θα καταλογισθεί με την απόφαση του δικαστηρίου, εφόσον απορριφθεί η προσφυγή.

Επισημαίνεται ότι, ήδη με τις διατάξεις της παραγράφου 7 του άρθρου 65 του νόμου 3994/25.7.2011 (ΦΕΚ 165 Α') «Εξορθολογισμός και βελτίωση στην απονομή της πολιτικής δικαιοσύνης και άλλες διατάξεις» προβλέπεται ότι τα παραπάνω δεν εφαρμόζονται στις διαφορές που ήταν εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του ν. 3900/10 (1/1/2011).

Περαιτέρω, με τις διατάξεις της παραγράφου 4 του άρθρου 65 του νόμου 3994/25.7.2011 (ΦΕΚ 165 Α'), στο τέλος της παραγράφου 3 του άρθρου 277 του Κ.Δ.Δ., όπως αυτή αντικαταστάθηκε ανωτέρω με την παράγραφο 1 του άρθρου 45 του ν. 3900/10, προστέθηκαν νέα εδάφια, με τα οποία ορίζεται ότι, ως αντικείμενο της διαφοράς θεωρείται η διαφορά του **κύριου** φόρου, δασμού, τέλους ή προστίμου. Για την έφεση και την αντέφεση ως αντικείμενο της διαφοράς, όταν από το νόμο προβλέπεται η υποβολή δήλωσης του φορολογουμένου πριν από την έκδοση της σχετικής πράξης, θεωρείται η διαφορά του κύριου φόρου, που προκύπτει ανάμεσα σε εκείνον που αντιστοιχεί στη δήλωση και σε αυτόν που καθορίστηκε με την απόφαση. Στην περίπτωση που δεν προβλέπεται η υποβολή δήλωσης, ως αντικείμενο της διαφοράς θεωρείται το ποσό που καθορίστηκε στην πρωτόδικη απόφαση. Σημειώνεται ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 6 του άρθρου 65 του νόμου 3994/2011, οι πιο πάνω διατάξεις εφαρμόζονται και στις εκκρεμείς

κατά την 1/1/2011 (έναρξη ισχύος του ν. 3900/10) υποθέσεις.

Από τη νομολογία (ΣΤΕ 2436/2002) γίνεται δεκτό ότι αναλογικό παράβολο οφείλεται κάθε φορά που το αντικείμενο της φορολογικής διαφοράς αφορά σε αμφισβήτηση ορισμένου ποσού φόρου, άσχετα από τους λόγους αμφισβήτησης.

Σε κάθε περίπτωση από τις διατάξεις αυτές προβλέπεται επίσης συνέπεια για την ελλιπή απόδοση του κατά τα ανωτέρω καταβλητέου παραβόλου.

12. Άρθρο 51

Αντικαταστάθηκαν οι διατάξεις της παραγράφου 9 του άρθρου 13 του ν. 2523/1997. Με τις νέες διατάξεις ορίζεται ότι κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκαση των προσφυγών κατά των αποφάσεων των παραγράφων 1 και 6 του άρθρου 13 του ν. 2523/1997 είναι το Διοικητικό Πρωτοδικείο, στην περιφέρεια του οποίου έχει την κατοικία του ο φορολογούμενος ή έχει την έδρα της η επιχείρηση και, ειδικά για την περίπτωση αναστολής λειτουργίας της επαγγελματικής εγκατάστασης, το Διοικητικό Πρωτοδικείο στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται η επαγγελματική εγκατάσταση, στην οποία αναφέρεται η προσβαλλόμενη απόφαση. Ακόμη ορίζεται ότι, τόσο η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής, όσο και η άσκηση αυτής, δεν αναστέλλουν την εκτέλεση των αποφάσεων αυτών, αλλά μπορεί με απόφαση του δικαστηρίου ύστερα από αίτηση του προσφεύγοντος να ανασταλεί η εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης κατά τις διατάξεις των άρθρων 200 και επόμενα του Κ.Δ.Δ. Περαιτέρω, ορίζεται ο χρόνος εκδίκασης των υποθέσεων, καθώς και ο χρόνος εκτέλεσης των αποφάσεων. Επίσης, ενόψει των οριζόμενων σύντομων προθεσμιών για την εκδίκαση των υποθέσεων και την παροχή των απόψεων της Διοίκησης προς το Διοικητικό Πρωτοδικείο, εφιστάται η προσοχή των προϊσταμένων των Δ.Ο.Υ. για την ανάγκη παρακολούθησης των υποθέσεων αυτών και τη σωστή και έγκαιρη υποβολή των απόψεων προς το Δικαστήριο (δηλαδή εντός δεκαπέντε ημερών από την επίδοση, κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 126 του Κ.Δ.Δ., της προσφυγής, όπως ορίζεται ήδη με τις διατάξεις της παραγράφου 5 του άρθρου 65 του ν. 3994/11). Η απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου κοινοποιείται, μέσα σε δύο μήνες από την έκδοσή της, στη διάδικο διοικητική αρχή κατά περίπτωση (Δ/νση Ελέγχου για την αναστολή λειτουργίας καταστημάτων και αρμόδια Δ.Ο.Υ. για τις αφαιρέσεις αδειών κλπ.), η οποία φροντίζει για την εκτέλεσή της εντός προθεσμίας ενός μηνός από την κοινοποίησή της.

Σημειώνεται ότι, τα ανωτέρω εφαρμόζονται και επί των ενεργειών των Δ.Ο.Υ. για τη διασφάλιση των συμφερόντων του Δημοσίου καθώς και των αποφάσεων του

Υπουργού Οικονομικών που εκδίδονται με βάση το άρθρο 14 του ν. 2523/1997, σύμφωνα με τις διατάξεις του τελευταίου εδαφίου της παραγράφου 4 του ιδίου άρθρου, όπως αυτή προστέθηκε με την παράγραφο 2 του άρθρου 38 του ν. 3659/2008.

Τέλος, ορίζεται ότι η απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου είναι υποχρεωτικά εκτελεστή και κατά της απόφασης αυτής δεν επιτρέπεται η άσκηση έφεσης σε κανέναν από τους διαδίκους.

Σημειώνεται ότι οι διατάξεις του νόμου 3900/11, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 70 του νόμου αυτού, ισχύουν από 1/1/2011, εκτός εάν στις επιμέρους διατάξεις του ορίζεται διαφορετικά.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Η ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

Ο ΑΝΑΠΛ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΠΙΝΑΚΑΣ ΔΙΑΝΟΜΗΣ**I. ΑΠΟΔΕΚΤΕΣ ΓΙΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑ**

1. Όλες οι Δ.Ο.Υ.
2. Δ.Ε.Κ. Αθηνών, Θεσ/νίκης
3. Όλα τα Π.Ε.Κ.

II. ΑΠΟΔΕΚΤΕΣ ΓΙΑ ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ

1. Γ.Γ.Π.Σ. – Δ/ση Εφαρμογών Η/Υ (Δ/30)
2. Γ.Γ.Π.Σ. – Έργο “ΕΛΕΝΧΙΣ”
3. Περιφ. Οικον. Επιθ/σεις - όλοι οι Οικ. Επιθ/τές
4. Περιφερειακές Δ/σεις Σ.Δ.Ο.Ε.
5. Αποδέκτες Πινάκων: Η΄ (εκτός των αριθμ. 8, 9, 10), ΙΑ΄, ΙΒ΄ (εκτός των αριθμ. 9 έως 17), ΙΓ΄, ΙΕ΄, ΙΣΤ΄, ΙΖ΄, ΙΗ΄, ΚΒ΄
6. Συμβούλιο της Επικρατείας
7. Γενικός Επίτροπος Επικρατείας επί των Τακτικών Διοικητικών Δικαστηρίων
8. Ειδικό Γραφείο Νομικού Συμβούλου Φορολογίας-Ακαδημίας 68 και Χαρ. Τρικούπη 106 78, Αθήνα
9. ΠΟΕ-ΔΟΥ - Ομήρου 18, Τ.Κ. 106 72, Αθήνα
10. Περιοδικό Φορολογική Επιθεώρηση - Ομήρου 18, Τ.Κ. 106 72, Αθήνα

III. ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΔΙΑΝΟΜΗ

1. Γραφείο Υπουργού
2. Γραφείο Αναπληρωτή Υπουργού
3. Γραφεία Γεν. Γραμματέων Φορ. και Τελ. Θεμάτων και Γ.Γ.Π.Σ.
4. Γραφείο Ειδ. Γραμματέα Σ.Δ.Ο.Ε.
5. Γραφεία Γεν. Δ/ντών
6. Δ/σεις Γεν. Δ/σεων Φορολογίας, Φορολ. Ελέγχων, Οικον. Επιθ/σης και Διοικ. Υποστήριξης
7. Δ/σεις Σ.Δ.Ο.Ε. (Κ.Υ.)
8. Διεύθυνση Ελέγχου – Τμήματα Α΄, Β΄, Γ΄, Δ΄, Ε΄ (από 10 αντίγραφα)
9. Γραφείο Επικοινωνίας και Πληροφόρησης Πολιτών
10. Γραφείο Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων (20 αντίγραφα)